

virkelig Lidenskab var der overhovedet paa ingen af Siderne Tale. Dyhring havde dertil kendt for mange Kvinder. Hans Forelskelse ytrede sig efter kort Tids Forløb mest som Kælenskab. Og i sin forholdsvis Uskyld imødekom Nanny hans Hang til æggende Kærtegn paa en Maade, der efterhaanden betænkeligt nærmede hende Fordærvelsen.

Forøvrigt knyttedes de sammen af den Tilfredsstillelse, de gensidig skænkede hinandens Forfængelighed. Dyhring nød selvbehageligt den Opsigt, Nanny overalt vakte ved sin orientalske Skønhed, — i Særdeleshed fordi han var overbevist om, at Folk ikke ansaae dem for at være rigtig gifte. Han vidste meget godt, at hun baade i Væsen og i sin Maade at klæde sig paa mindede om den finere Demimonde, — det var jo netop heri, at hendes Tilløkkelse for ham altid havde bestaaet. Nu kildrede det hans Ærgerrighed at bemærke, hvorledes selv Herrerne i Lastens Paris ved Synet af hende sendte ham et Blik fuldt af Misundelse.

Nanny paa sin Side var stolt af sin Mand paa Grund af hans elegante og korrekte Ydre. Hans lille, sirlige Skikkelse med det gyldenblonde Haar vakte Opsigt omkring paa Hotellerne. Hun selv plejede at sige om ham, at han lignede en tysk Prins. Hun var desuden glad for ham, fordi han ikke var Jøde. Skønt hun altid havde forsikret om det